

[Kristian Kristensen.]

ser, og for det andet, at de for landets velfærd så vigtige råstofproducenter, særlig landbruget, som skal sælge hovedparten af sin produktion på verdensmarkedet, svækkes i dets økonomiske virksomhed, og samfundets evne til at betale de nødvendige importvarer og renter af kapital forringes.“

Resultatet blev groft sagt, måske lidt for groft sagt, at arbejderne støttet af industrigruppen opnåede verdens højeste arbejds løn, at industrigruppen støttet af arbejderne opnåede verdens højeste toldbeskyttelse, og at hele landet af disse grunde opnåede verdens højeste omkostningsniveau med det endelige resultat, at eksporterhvervet, landbruget, ikke kunne producere under de gældende forhold og man derfor måtte give eksporttilskud til landbruget for at holde den for landet nødvendige landbrugseksport i gang.

Det er en situation, som andre lande senere har bragt sig selv i, og erfaringerne maner til eftertanke. Jeg betragter resultaterne som et „mene tekel“, en alvorlig advarsel om nu at holde igen på omkostningerne i dette land, så eksporterhvervene kan producere, uden at vi behøver på dette og måske på andre områder at skabe kunstigt høje priser for at holde produktionen i gang.

Fuglsang: Jeg og mit parti, kommunisterne, har ikke syntes om denne lov tidligere, og det gør vi heller ikke nu. Vi gør det ikke, fordi loven som helhed taget er en typisk lov af den slags, der vender den tunge ende nedad og først og fremmest gavner det større landbrug. Jeg kan huske den tid, den er såmænd ikke så fjern, da man kunne træffe visse arbejdsgivere på landet, som betalte en så ringe løn til deres gifte folk, at disse for at eksistere måtte supplere lønnen op hos det offentlige. Det kunne aldrig falde mig ind at sammenligne, men kornloven leder i nogen grad tanken hen på dette princip.

Jeg vil gå med til, at også mindre landbrugere, som er nødt til at sælge af deres korn straks efter høst, kan have en fordel af disse fastsatte priser, men tager man loven som helhed, står den som en indrømmelse, der er givet landbrugets arbejdsgivere i forbindelse med den sidste overenskomstafslutning, en indrømmelse som det kornkøbende landbrug og forbrugerne må betale. Derfor karakteriseres den også ofte i den offentlige debat som en slags socialhjælp, der gives til godsejere på det mindre landbrugs bestokning.

En aktuel motivering for loven var i hvert fald i fjor de meget lave priser på korn, flæsk og smør, priser, om hvilke man sagde, at de overhovedet gjorde det umuligt at betale højere lønninger. Dette argument er temmelig afgørende ændret i år, og alligevel kommer lovforslaget igen, et bevis for, hvor vanskeligt det er at komme af med en lov af den slags, selv om grundlaget ikke mere er til stede.

Det her foreliggende lovforslag giver for øvrigt også en ganske interessant illustration til storbrugernes ret stærke agitation i øjeblikket for, at husmandsbruget ikke skulle være tidssvarende. Storbruget, som i forhold til sit areal kun beskæftiger en brøkdel af den arbejdskraft, der findes på det lille brug, er ikke desto mindre ikke i stand til at give sin arbejdskraft en nogenlunde rimelig løn, uden at der kræves foranstaltninger, således som dette lovforslag er udtryk for, der vendes mod det mindre brug.

Det ærede medlem hr. Sønderup spurgte fornylig her fra talerstolen om, hvor de store årgange var. Jeg var i lørdags sammen med nogle fagforeningsfolk fra Nordjylland, og de gav svaret, nemlig det, at en stor del af de unge på landet efterhånden nærmer sig kontrolstederne. De sagde det sådan: ude hos os i de nordjyske landkommuner har de unge, der vokser op, faktisk kun ét sted at se hen til som deres fremtidige eksistensmulighed, kontrolstedet. Det er jo ikke et udtryk for, at disse mennesker ikke